

Codip - pers

Nr 12-13

Centrum voor Ontwikkeling, Documentatie en Informatie Palestijnen

Ectorsstraat 19, 3400 Landen

Tel & fax: 011-88.15.52

e-mail: Codip@skynet.be

Rekeningnr 000-157 66 47-09

website: www.codip.be

www.sabra-shatila.be

september-december 2003

Beste Vrienden van Palestina,

Inhoud

Editoriaal

1. Akkoord Genève is geen blauwdruk voor vrede
2. Joodse exodus bedreigt bevolkingssamenstelling
3. De maskers vallen af.
4. Uitleg over de bezetting aan de bezetter
5. Israëliër beschrijft hoe hij een onmens werd
6. Weg naar vrede of wegversperring voor gezondheidszorg?
7. CODIP-ACTIEF

« Israël is de enige democratie in het M-O »

= Mythe !

Israël is een democratie voor joden allèen, zoals in Zuid-Afrika er een democratie was voor blanken allèen tijdens het Apartheidsregime.

In deze tijd van het jaar worden vredeswensen uitgewisseld, maar de realiteit in het M-O is er een van oorlog, bezetting, kolonisatie en verzet. Ook in Palestina blijft de honderdjarige oorlog voortduren. De Westerse media spraken sinds 3 oktober van een "relatieve rust", omdat er geen zelfmoordaanslagen meer plaatsvonden en ze "vergeten" de 117 Palestijnen (waaronder 23 kinderen), die intussen door het Israëlische bezettingsleger vermoord werden.

Op 29/11/03 werd in vele Vlaamse steden actie gevoerd tegen de Apartheidsmuur. Nochtans is Ariël Sharon heel consequent en zal via de Muur meer dan 50 % van de Westoever bij Israël annexeren, waaronder de meest interessante landbouwgronden en watervoorraden. Hiermee wil hij een onleefbaar Palestijns getto creëren, in de hoop dat de Palestijnen "spontaan" zullen wegtrekken. Het roept herinneringen op aan de schande van de Berlijnse Muur en het IJzeren Gordijn.

Hiertegen hebben we alleen verbaal protest gehoord van de Belgische regering en van de EU, waarvan we weten dat Israël er zich niets van aantrekt. Echte druk, bijvoorbeeld economisch, wordt niet uitgeoefend. Integendeel, de "goede economische relaties" met Israël, ook op het gebied van de wapenindustrie, worden steeds verder uitgebouwd. België blijft comfortabel een zeer belangrijke handelspartner van Israël en houdt er een mooi saldo aan over. De terechte rechtszaak tegen Sharon, wegens zijn verantwoordelijkheid in het Sabra en Shatila drama, hebben onze politici ook al lang begraven. Binnenkort gaat L.Michel op bezoek naar Israël om de plooiën glad te strijken. Hypocrieter kan het allemaal niet!

Uiteraard zullen de Palestijnen dit alles niet goedschiks ondergaan, hoe zouden we zelf zijn? Aangezien het Westen niet bereid is om Israël onder druk te zetten, hebben de Palestijnen geen andere keuze dan alle vormen van verzet, inclusief zelfmoordaanslagen, op te voeren.

Er is één land in de wereld dat alle regels van het Internationaal Recht ongestraft naast zich mag neerleggen, dat de mensenrechten niet moet toepassen, dat een groot arsenaal massavernietigingswapens mag ontwikkelen en ook mag gebruiken tegen burgers en kinderen. Dat land is Israël en wordt in de praktijk gesteund door de Westerse politieke machthebbers! Gelukkig zijn er nog 'gewone' mensen, die zich blijven uitspreken tegen deze politiek. Een duurzame vrede is maar mogelijk als dit ophoudt en samen blijven wij daarvoor ijveren. Van harte dank voor alle solidariteit! Samen tegen de stroom in voor vrede en gerechtigheid in 2004!

De CODIP ploeg

1. Akkoord Genève is geen blauwdruk voor vrede

Het onlangs ondertekende Akkoord van Genève vertoont fundamentele gebreken en brengt vrede in het Midden-Oosten niet dichterbij, meent politicoloog en redacteur van het Midden-Oosten tijdschrift Soera Martin Siepermann.

Na maandenlange onderhandelingen werd op 1 december 2003 het officieuze vredesplan van de Israëli Beilin en de Palestijn Abed Rabbo in Genève ondertekend. De initiatiefnemers en hun medestanders kregen veel steun van internationale zijde.

De reacties van Israël en de Palestijnse Autoriteit verschillen sterk. Terwijl de Palestijnse president Arafat het akkoord niet officieel heeft omhelsd, is het evident dat de Palestijnse Autoriteit de inhoud van het document steunt. Talrijke Palestijnse functionarissen waren betrokken bij de onderhandelingen. De Israëlische regering, druk bezig met het uitbreiden van de nederzettingen en de scheidingsbarrière, deed dan weer alles om het akkoord te saboteren. Premier Sharon en ministers uit zijn regering hebben Beilin gebrandmerkt als een verrader, die Israël ernstige schade berokkent.

Gezien de felle afwijzing door de Israëlische regering is de vraag of het akkoord vrede kan brengen voorsnog virtueel van aard. Het akkoord staat los van de politieke realiteit van dit moment. Bovendien zijn delen van het akkoord nog niet bekend. Zo is een bijlage, die belangrijke details specificceert en voortdurend in de tekst wordt aangehaald, nog niet uitgewerkt.

Toch valt het een en ander te zeggen over de contouren van de voorgestelde vredesregeling, dankzij het feit dat het Akkoord van Genève een 'eindspel' presenteert. Dit vormt een groot verschil met de benadering van het Oslo-proces, waarin de kernthema's werden uitgesteld tot het einde van de onderhandelingen. Door de asymmetrie in de machtsverhoudingen had deze formule het effect dat Israël kon doorgaan met het scheppen van feiten die vooruitliepen op de uitkomst van het onderhandelingsproces en de vooruitzichten op vrede schaadden. Het akkoord van Genève breekt met dit patroon, dat ook de Routekaart kenmerkt, en schept meer transparantie.

In het akkoord biedt Israël de Palestijnen territorium aan, waarvan de omvang overeenkomt met de totale oppervlakte van de bezette Palestijnse gebieden. Het is zinvol om in herinnering te roepen, dat deze gebieden slechts 22% omvatten van het voormalige Britse mandaatgebied Palestina. Dit gegeven illustreert de marginale positie en bescheiden eisen van de Palestijnen.

Omdat Israël volgens het akkoord 2,5% van de Westelijke Jordaanoever annexeert, krijgen de Palestijnen zelfbeschikking over 97,5% van de Westoever, plus de hele Gazastrook. Voor de Israëlische annexatie - het gaat hierbij om de inlijving van een aantal illegale nederzettingen - worden de Palestijnen gecompenseerd met een landruil van gelijke oppervlakte.

Ten aanzien van Jeruzalem voorziet het akkoord in twee hoofdsteden. De territoriale verdeling van de stad geschiedt volgens een principe dat ex-president Clinton in 2000 introduceerde: 'wat joods is, blijft joods - wat Palestijns is, blijft Palestijns'. Door de toepassing van dit principe krijgen illegale demografische en territoriale feiten, gecreëerd door Israël, een permanent karakter.

Israël heeft na 1967 sterk geïnvesteerd in de 'judaïsering' van Jeruzalem. Een gordel van nederzettingen is gebouwd ten oosten van de stad, waardoor het Palestijnse stadsdeel Oost-Jeruzalem is geïsoleerd van de rest van de Westoever. Volgens het akkoord zal Israël de gehele gordel kunnen annexeren. De illegale aanwezigheid van het merendeel van de tweehonderdduizend kolonisten in en rondom Oost-Jeruzalem wordt hiermee gelegitimeerd.

Ook ten aanzien van het vluchtelingenvraagstuk legitimeert het akkoord onrecht. Op papier wordt VN-resolutie 194, waarin het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen is bevestigd, als basis voor een oplossing genoemd. De uitoefening van dit recht wordt echter onderworpen aan Israëls toestemming.

In de praktijk zal geen enkele vluchteling, verdreven in 1948 of nakomeling, naar gebieden binnen Israël mogen terugkeren. Onderhandelaar Beilin heeft dat bevestigd. Het recht op terugkeer van miljoenen Palestijnse vluchtelingen, verankerd in verschillende internationale verdragen, wordt zonder aarzeling opgegeven. Vluchtelingen zullen alleen een beroep kunnen doen op compensatie.

Vanwege de betrokkenheid van functionarissen en ministers van de Palestijnse Autoriteit bij het opstellen van het akkoord, heeft deze gang van zaken belangrijke implicaties. De Palestijnen zullen bij toekomstige onderhandelingen gehouden worden aan de concessies, die ze bereid waren te doen in het Akkoord van Genève. De verdere verzwakking van de Palestijnse onderhandelingspositie en grote interne verdeeldheid zijn het gevolg hiervan.

Van de oprichting van een daadwerkelijk soevereine Palestijnse staat kan intussen geen sprake zijn. Het akkoord legt vast dat die staat een gedemilitariseerd karakter heeft en dat de grenzen ervan worden gecontroleerd door internationale troepen. Een volk, dat meer dan 35 jaar heeft geleden onder bezetting en onderdrukking, blijft voor zijn veiligheid afhankelijk van anderen, de voormalige bezetter voorop.

In het licht van de actuele impasse en wanhoop is de verleiding groot om het Akkoord van Genève toe te juichen. Uiteindelijk dient de beoordeling daarvan echter afgemeten te worden aan de rechtvaardigheid van de geschetste regeling. Dit geldt des te meer, omdat het akkoord alle overige en toekomstige eisen richting Israël elimineert en alle eerdere resoluties van de VN vervangt.

Wanneer de mate aan rechtvaardigheid wordt getoetst, moet worden geconstateerd dat het Akkoord van Genève fundamentele gebreken vertoont. De oorzaken van historisch onrecht worden voor een groot deel niet weggenomen. Het Akkoord van Genève kan daarom niet worden beschouwd als een blauwdruk voor een levensvatbare oplossing van het Israëlisch-Palestijnse conflict.

Ook te vinden op: www.gelderlander.nl/archief?ArchiefID=1899326

2. Joodse exodus bedreigt bevolkingssamenstelling

Christine Shalev, 36 jaar, heeft een driejarig dochtertje. Zij besloot de exodus uit Israël te vervoegen nadat haar beste vriendin zich twee maand geleden in Canada ging vestigen. “Israel valt uiteen en genoeg is genoeg”, zegt Ms. Shalev, die werkt voor een leveringsfirma in Tel Aviv. “Ik voel me gevangen hier en ik hoop dat ik in Canada terug vrij kan zijn”. In de Washington Times van 30 november 2003 verscheen een bijdrage over de demografische evolutie die op termijn een bedreiging voor de staat Israël inhoudt.

De politieke leiders van het land maken zich grote zorgen over de voortdurende stroom van uitwijkelingen die aan het geweld en de economische teleurgang in Israël willen ontsnappen. Als tegengewicht wil de Israëlische regering tegen het jaar 2010 1 miljoen Joden importeren. Israëlische politici van de harde lijn willen deze toename van de Joodse bevolking om hun aanspraken op meer land hard te maken. Volgens officiële cijfers wonen momenteel 760 000 Israëli's in het buitenland, tegen 550 000 in het jaar 2003. Dit jaar waren er maar 23 000 nieuwe immigranten, het laagste aantal sinds 1989. Een kwart van de Amerikanen die sinds 1989 naar Israël kwamen zijn inmiddels weer vertrokken. Demografen waarschuwen ervoor dat, als de huidige trend zich voortzet, de Joden in Israël en de Bezette Gebieden binnen de 20 jaar een minderheid zullen zijn.

Michael Jankelowitz, een zegsman voor het Joods Agentschap, de overheidsinstelling die verantwoordelijk is voor de immigratie van Joden in Israël, geeft toe dat de regering voor een grote uitdaging staat. “We zijn erg bezorgd”, zei hij. “Daarom is een vreedzame oplossing zo belangrijk. De mensen zien er geen oplossing aan en dat is een tragedie. De onveiligheid maakt hen gek. Het is zoals een Russische roulette – je weet niet wanneer het jou zal treffen”.

Emigranten praten niet graag over hun vertrek omdat de Joodse immigratie in Israël de hoeksteen van het Zionisme is. Een koppel dat niet wil worden geïdentificeerd, staat op vertrekken na amper drie maanden in Israël na een verblijf van drie jaar in New York. Derdegeneratie universitair gevormde Israëli's, hun grootouders waren pioniers bij de opbouw van het land. “Ik voel me verraden” zegt de 37-jarige Hila. Ik wil mijn kinderen niet opvoeden in zo'n brutale maatschappij. Mijn grootouders hadden grote idealen. Wat er van Israël geworden is maakt me droevig en bitter”.

3. De maskers vallen af. Een korte reflectie over Likoed, ras en democratie en Israël.

Stefan Deconinck, UZ Gent - Centrum voor Duurzame Ontwikkeling

Medio december 2003 vond er in de Israëlische stad Herzliya een belangrijke conferentie plaats, die de balans opmaakt van Israël's nationale veiligheid. De lijst van sprekers en deelnemers is indrukwekkend, en telt regeringsleden, diplomaten, hoge militairen en directeuren van geheime diensten, politici,

bedrijfsleiders en academici. Het is met andere woorden een politiek forum waar belangrijke *statements* te verwachten zijn.

Iedereen keek uit naar wat de deelnemende ministers te melden hadden – met premier Ariel Sharon op kop. De voorbije weken werd er immers zenuwachtig gereageerd op het onverhoopte diplomatieke succes dat de auteurs van het Genève Akkoord scoorden wanneer ze met hun ontwerp-vredesakkoord langs westerse regeringen trokken. In Israël schreeuwde rechts moord en brand; Yossi Beilin werd als drijvende kracht achter het Genève Akkoord regelrecht van landverraad beschuldigd en hem werd verzekerd dat er juridische stappen ondernomen zouden worden om hem daarvoor te laten veroordelen. De regering deed als het Genève Akkoord niet bestond, maar moest toch wel even slikken toen ook Colin Powell zich positief uitliet over het document waarin een bijna-volledige terugtrekking van Israël uit de bezette gebieden is opgenomen.

Minister van binnenlandse zaken Ehud Olmert was de eerste die met een voorzichtige reactie kwam. Op de feestdag van Theodor Herzl, de bezieler van het zionisme, verklaarde hij dat de doelstelling van de joodse staat niet de controle over een zo groot mogelijk territorium moest zijn, maar wel een joodse meerderheid binnen de eigen landsgrenzen. Momenteel telt Israël 6,6 miljoen staatsburgers, waarvan 1,3 miljoen Palestijnen die binnen de grens van 1949 wonen. Een verhouding van 1 op 5. De Palestijnse gebieden blijven bezetten betekent ook 3,3 miljoen Palestijnen erbij, wat de verhouding bijna 50/50 maakt. De natuurlijke groei van de Palestijnse bevolking is fenomenaal, met cijfers die gaan tot 4,6% per jaar – een verdubbeling om de 20 jaar. Er worden veel minder joodse kindertjes geboren, en dat betekent binnen niet al te lange tijd een demografisch overwicht van Palestijnen. Voor de machthebbers in Israël is dit een nachtmerrie, want de joodse staat ze zou daardoor *de facto* ophouden te bestaan. Om dit te voorkomen, pleit Olmert voor een terugplooiing binnen de grenzen van 1949; een demografische verhouding van 80/20 in het voordeel van de joodse bevolking lijkt hem ideaal. De sterke geboortegroei van Israëlische Palestijnen moet ook gecompenseerd worden door verdere immigratie van nieuwe joodse Israëli's.

Tijdens de conferentie in Herzliya greep minister van financiën Benjamin Netanyahu de discussie aan om de Palestijnse Israëli's te omschrijven als een demografische tijdbom, die niet enkel een bedreiging vormt voor de joodse staat, maar ook voor de democratie in Israël. Wanneer de Palestijnen 35% van de Israëlische bevolking gaan uitmaken, is er volgens Netanyahu sprake van een binationale staat, en dat kan volgens hem toch de bedoeling niet geweest zijn van de zionistische *founding fathers* van de joodse staat. Een andere prominente spreker wist volgens de Israëlische krant Ha'aretz zelfs te vertellen dat de overheid een streng beleid van geboortebeperving moest opleggen aan de moslimsbevolking, want dat “hun materniteiten nu fabrieken zijn geworden voor de productie van een achterlijke bevolking”.

Al 55 jaar wordt de Palestijnse bevolking in Israël nog iedere dag geconfronteerd met de gevolgen van het onderscheid dat de Israëlische overheid maakt tussen de joodse sector en de niet-joodse sector (dit zijn officiële Israëlische benamingen): vaak zijn ze hun grond kwijtgeraakt door inbeslagname van de overheid, hun onderwijs is slechter, ze krijgen 10 keer minder water, de infrastructuur in hun dorpen en steden is verouderd, ze worden economisch gemarginaliseerd, ze krijgen minder toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorg - en dan hebben we het nog niet eens over de manier waarop Palestijnen op de Westbank en in Gaza onder Israëlische bezetting moeten leven. Armoede, onrecht en bezetting zijn de echte bedreigingen waar de Israëlische overheid zich mee moet bezighouden, niet de vervolging van de armen zelf.

Stelt u zich eens voor dat een politicus bij ons het soort dingen zou verkondigen waar Netanyahu en anderen in Israël vrij podium voor krijgen. Het huis zou -terecht- te klein zijn en we zouden hard ‘racisme!’ en misschien ook wel ‘antisemitisme!’ roepen. Dat een deel van de Israëli's er zeer bedenkelijke meningen op nahoudt over hun niet-joodse landgenoten, is niet nieuw. Toch is dat voor ons in Europa blijkbaar niet iets waar we ons erg druk over maken, en zien we Israël graag als meestbegunstigde handelspartner. Door de Europese landen wordt Israël beschouwd als een volwaardige democratie, een land dat bij onze club behoort en dat daarom samen met ons mag meedoen in de Europese VN-groep, in Europese sportmanifestaties, songfestivals, en belangrijke wetenschappelijke projecten.

Gelukkig is niet iedereen in Israël het met de racistische opvattingen van hun leiders eens. Maar zolang we vanuit Europa het gedrag van de Israëlische overheid met allerlei leuke en interessante voordelen blijven belonen, zal de roep van kritische Israëli's om eindelijk werk te maken van een rechtvaardige vrede weinig gehoor vinden.

4. Uitleg over de bezetting aan de bezetter door Amira Hass, Israëlsche journaliste

Hoe kan een kleine organisatie zoals de Islamitische Jihad zo veel wandelende bommen op de been brengen, zelfmoordactivisten, die babies in kinderkoetsen en hun grootouders als doelwit kiezen? En hoe komt het dat een organisatie, die vroeger verklaarde alleen soldaten als doelwit te kiezen, nu zijn laatste zelfmoordactivist naar een gemengd Joods-Arabisch stad zendt om dood en verdriet te zaaien in een restaurant, waarvan de eigenaars, het personeel en de klanten zowel Joden als Arabieren zijn, zowel jongeren als ouderen?

Dit vraagt de Israëlsche journaliste Amira Hass, die tussen de Palestijnen in Ramallah woont, zich af in de Israëlsche krant Haaretz van 12 oktober 2003.

Onze experts van de inlichtingendiensten en onze Arabisten zeggen dat de Islam oorlog heilig verklaart, dat er in de moskeeën in toenemende mate opgeroepen wordt tot geweld, dat Iran en Syrië erachter zitten, dat de zelfmoordactivisten en degenen die hen sturen erop uit zijn om de Staat Israël te vernietigen, dat de mensen die zichzelf opblazen beesten zijn en dat Arafat terreur aanmoedigt.

Achter al deze verklaringen zit een concept: men wil ons doen geloven dat deze afschuwelijke vorm van Palestijnse strijd niets te maken heeft met de bezetting, dat men de Palestijnen die beweren dat er een verband is met de Israëlsche bezetting, niet moet geloven. Er zou dus geen verband zijn tussen de toename van de zelfmoordaanslagen en de overheersende Palestijnse opvatting dat Israël, als militaire en nucleaire grootmacht, een overgave van de Palestijnen wil doordrukken, waardoor de Israëlsche landroof op de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook gelegitimeerd wordt.

Met andere woorden, het concept is dat de historische, politieke en geografische verbanden, de sociologische en psychologische verklaringen niet relevant zijn. Het concept is dat er iets noodlottig is in de erfenis van de zelfmoordactivisten en dat men degenen die hen zenden moet veroordelen, omdat de Palestijnen ervan blijven dromen om Israël te vernietigen en dat de moslims alleen nog geloven in de meest radicale interpretatie van hun religie.

De Israëlsche maatschappij heeft er geen probleem mee om miljarden te investeren in iets dat "defensie" wordt genoemd en van de andere kant zijn we bang van primitieve wandelende bommen, gemaakt van enkele kilogrammen explosieven en nagels. Israël aanvaardt deze krankzinnige situatie, omdat we geloven in de Israëlsche inlichtingendiensten en de "objectiviteit" van hun informatie. Immers, de personeelsleden van de inlichtingendiensten spreken vloeiend Arabisch, ze analyseren de preken van elke imam, ze volgen alle Arabische TV stations, die opruiende taal verspreiden, ze leggen de hand op teksten, die nauwelijks gekend zijn bij Palestijnse schrijvers of bij hun lezerspubliek en ze hebben persoonlijke contacten met allerlei informanten en collaborateurs.

Natuurlijk is het vanuit het perspectief van de Islamitische Jihad een geschikt moment om het gevoel van chaos in het land en de regio op te drijven. Als kleine groep kunnen zij zich veroorloven om de veroordelingen en waarschuwingen van de Palestijnse Autoriteit te negeren en zelfs te ridiculiseren. De Islamitische Jihad is immers niet bekommerd om democratische verkiezingen.

Maar dat alles verklaart nog niet waarom de Islamitische Jihad, ondanks alle klappen die ze door het leger toegediend krijgen, in staat is om kandidaten te vinden om een politiek van aanslagen vol te houden, die gedictreed zou zijn vanuit het buitenland en haaks zou staan op de wens van de meeste Palestijnen voor een normaal leven. Ja, alleen de Israëlsche bezetting kan dat verklaren. Al de andere verklaringen zijn toevoegsels en voetnoten.

Hoe moet je de bezetting uitleggen aan de bezetter? Hoe kan je het dagelijkse leven van 3.5 miljoen Palestijnen uitleggen, die geen uitzicht hebben op een normale toekomst, die dagelijks ervaren hoe het land van hun grootouders en ouders ten prooi valt aan de een of andere militaire verordening voor een "publieke" onteigening of het oprichtingen van een nieuwe kolonie? Hoe leg je aan de bulldozer uit wat het leven betekent, wanneer de grond onder je voeten wordt weggehaald, wanneer aan de overkant van de weg een welvarende Joodse kolonie uitbreiding neemt en een splinternieuwe weg alleen voor hen wordt aangelegd? Hoe kan het papier waarop de militaire orders geschreven worden weten hoe het aanvoelt om 37 jaar onder de willekeurige verordeningen te leven van een vreemde bezetting? Velen

van hen zijn inwoners van de kolonies: ze maken willekeurige beslissingen over wie zal kunnen reizen en wie niet, wie medische behandeling zal krijgen en wie niet, hoe breed een buis van de waterleiding mag zijn, of en wanneer een watertankwagen het dorp zal bereiken, welke boom zal ontworteld worden en welke niet?

Hoe kan je aan de tanks en vliegtuigen uitleggen hoe de angst van een jongen aanvoelt, niet van tien of honderd kinderen, maar van honderdduizenden, niet eens per maand of eens per week, maar dagelijks, drie jaar aan één stuk. En wat gebeurt er met de dochter en de grootmoeder, wiens geliefden, burgers, voor hun ogen worden vermoord, niet bij dozijnen, maar bij honderden. Hoe kan je uitleggen aan Israeli's, die alleen maar gedeeltelijke verslagen krijgen over de gruwelen van de militaire bezetting, dat Palestijnen ook dagelijks lijden onder gruwelijke scènes, inderdaad van de allereerste dag van de nieuwe gevechten, toen ze nog alleen maar stenen gooiden en zich niet opbliezen in onze steden?

Ja, de zelfmoordactivisten weten dat ze hun maatschappij vertegenwoordigen. Dat is hun kracht. Ze vertegenwoordigen het aanvoelen van hun maatschappij dat het geen zin heeft te leven onder de bezetting, met de verschrikkelijke zwakte tegenover de Israëlische militaire kracht, de machteloosheid, terwijl ze toekijken hoe hun land vernield wordt, de woede over de stupiditeit van het Palestijnse leiderschap. Ze vertegenwoordigen gewild en bewust de wraakgevoelens, die leven in de Palestijnse maatschappij.

Degenen, die het fenomeen van de zelfmoordactivisten verklaren in de context van de bezetting, worden er door Israël van beschuldigd het terrorisme te begrijpen of zelfs te rechtvaardigen. Deze houding kan dan begrijpelijk zijn in een maatschappij, die in angst leeft, maar het helpt de Israëlische maatschappij niet om, om te gaan met de dreiging van de terreur.

5. Israëliër beschrijft hoe hij een onmens werd

De Nederlandse krant Trouw beschrijft op 24 november 2003 hoe een 26-jarige Israëlische soldaat zich van een gevoelige jongen ontpopte tot een sadistische folteraar van Palestijnen. Deze 'weggelaten gebeurtenissen die nooit de dagrapporten van het leger halen' verschenen in boekvorm.

„Sjachar stond boven de Arabier, hij haalde zijn pik tevoorschijn en begon de Arabier op zijn hoofd te pissen. 'Sjachar, wat ben je aan het doen?!' 'Opdat hij de volgende keer niet meer naar me lacht als hij het checkpoint passeert!' Wat een idioot is die Sjachar. Zo klein en mager als hij is, zo'n genieperd is-ie." De passage is uit 'Checkpoint Syndroom' van de Israëliër Liran Ron-Furer. Het is een dun boekje, 94 pagina's, waarin de 26-jarige Ron-Furer zijn belevenissen en dat wat hij hoorde als soldaat bij het checkpoint in Gaza beschrijft. Het boek is een aanklacht tegen de dienst bij de controleposten, die hem, een jongen van goeden huize uit een keurige burgerwijk, veranderde in een ruwe, gewelddadige, sadistische krachtpatser.

Hij vertelt hij hoe meedeed aan het mishandelen van een achterlijke jongen, hoe hij en zijn kornuiten Palestijnen dwongen in het Hebreeuws te zingen, ze voor de lol sloegen, ze als honden lieten blaffen en ze bestal. Na zijn dienst trok Liran, net als zoveel afgezwaaide Israëlische soldaten naar India, naar Goa, waar het hem begon te dagen in wat voor onmens hij was veranderd.

Dit weekeinde lichtte hij in twee interviews met de Hebreeuwse pers toe dat hij met zijn boekje de „weggelaten gebeurtenissen die nooit de dagrapporten van het leger halen", aan het licht wil brengen. In een kort gesprek met *Trouw* legt hij uit dat hij voorlopig geen uitgebreide interviews meer geeft. „Ik wil er geen persoonlijk verhaal van maken. Ik wil deze week afwachten of ook anderen met hun verhalen komen, of het opgepikt wordt en er nu eindelijk iets mee gedaan wordt.”

De uitgever heeft slechts vijfhonderd boekjes gedrukt, ook al omdat Israëls boekhandelketen Steimatzky, die praktisch een monopolie heeft, het boek niet wilde afnemen. Gisteren stonden op de website van *Jediot Achronot* meer dan driehonderd reacties. De meesten hadden geen goed woord over voor dit 'boek van een sadist' en riepen op hem te berechten voor zijn (oorlogs-) misdaden.

Liran Ron-Furer heeft zichzelf op het ergste voorbereid, tot en met het Internationaal Hof in Den Haag toe: „Ik ben bereid veel te offeren om de boodschap over te brengen”, zegt hij in de krant *Jediot*

Achronot. „Ik wil dat de ouder die thuis zit en wiens kind in de Palestijnse gebieden dient, dit leest en wakker wordt.”

De titel ‘Checkpoint Syndroom’ heeft hij bewust gekozen. Iedere buitenstaander mag dan van zichzelf denken dat hij nooit aan zulke wandaden zou meedoen, Ron-Furer ziet het als onontkoombaar: „Het is een syndroom dat alle persoonlijkheidsstructuren overschrijdt, ongeacht intelligentie en achtergrond”. Voordat hij in dienst ging was hij, naar eigen zeggen, een gevoelige jongen, op de middelbare school was zijn hoofdvak plastische kunst. Hij ging nooit op de vuist, evenmin als de meeste andere soldaten met wie hij diende. Ook zij kwamen niet uit arme buurten, ook zij waren niet gewelddadig. “Wat ons daar overkwam, lijkt op de bekende psychologische onderzoeken, waarbij aan een groep het gevoel van volledige macht wordt gegeven, tegelijk met de mogelijkheid om een andere groep te straffen. Het is gebleken dat de meeste mensen die zich niet aan grenzen hoeven te houden en worden aangemoedigd om geweld te gebruiken, hun sadistische fantasieën en dromen gaan uitleven.”

In het interview met *Jediot Achronot* vertelt Liran Ron-Furer dat hij zijn reservistendienst is blijven vervullen, maar toen hij laatst werd opgeroepen om terug te keren naar een checkpoint, wendde hij zich tot de legerpsycholoog. Hij liet hem het manuscript van het boek lezen. “Hoewel ik me nu veel bewuster ben van de dingen dan vroeger, ben ik ervan overtuigd dat de terugkeer naar dezelfde situatie, met dezelfde makkers, me weer naar hetzelfde zou voeren.” Hij werd overgeplaatst.

6. Weg naar vrede of wegversperring voor gezondheidszorg? De situatie in de Palestijnse Bezette Gebieden eind juni 2003

Een groep Nederlandse en Belgische artsen besloot onlangs op ‘Medical Fact Finding Mission’ te gaan. Omdat zowel de Israëlische regering als de Palestijnse Autoriteit officieel de ‘Road Map’ erkennen, gingen we ervan uit dat we de reden van onze missie niet moesten stilhouden. Maar aan de grenscontrole van de luchthaven van Tel Aviv werden 4 van de 6 delegatieleden onmiddellijk teruggewezen omwille van “veiligheidsredenen”. “Denied Entry” werd gestempeld op het paspoort van o.m. de Belgische dokter Guido Vanham. Een andere Belgische arts, Dr. Colette Moulaert kwam een dag later wel doorheen de Israëlische grenscontrole en kon de Palestijnse Bezette Gebieden gedurende een week (25-30 juni 2003) bezoeken. Hierna volgen enkele indrukken van het bezoek, aangevuld met informatie van Palestijnse en Israëlische artsen.

Interview met Dr. Sharuf, Vice-Minister van Gezondheidszorg, 26 juni 2003, Ramallah

“De belangrijkste problemen zijn de avondklok en de wegblokkades die de gezondheidszorg op alle niveaus treffen.

- 1. Vaak kunnen de medische teams de 420 gezondheidscentra niet bereiken.*
- 2. Op vlak van de preventieve gezondheidszorg: de vaccins voor 500.000 kinderen kunnen niet worden toegediend door de moeilijkheden om de dorpen te bereiken en door de problemen om de vaccins koel te bewaren.*
- 3. Het programma voor de moeder- en kindzorg is geblokkeerd, net als het programma voor omgevingshygiëne. We zien bijvoorbeeld gevallen van leishmaniase (een parasitaire huidinfectie overgebracht door zandvliegen) omdat de Israëli ons verbieden om pesticiden te gebruiken.*
- 4. De farmaceutische fabrieken kunnen geen medicamenten verdelen en zuurstof kan niet naar de ziekenhuizen getransporteerd worden. Hoe kan je opereren onder deze omstandigheden? Er zijn 7 farmaceutische fabrieken op de Westelijke Jordaanoever, die 45% van de behoeften dekken. Maar de rest moet uit het buitenland komen, zelfs uit Israël...*
- 5. Problemen van toegankelijkheid van ziekenhuizen: 67 bevallingen aan checkpoints met verschillende slachtoffers tot gevolg. Kanker kan niet langer behandeld worden. Israël weigert om radiotherapie toe te passen op onze patiënten, en ze krijgen geen toestemming van de Israëlische autoriteiten om naar Jordanië of Egypte te reizen*
- 6. Op de Westelijke Jordaanoever hebben we 50.000 gehandicapten, van wie 10% met een ernstige handicap. De revalidatie is duur en we hebben te kampen met plaatsgebrek in onze centra. In feite is het een politiek probleem: de avondklok en de checkpoints moeten worden opgeheven.”*

Bezoek van Dr. Colette Moulaert aan Qalqilya, zondag 30 juni 2003

Op haar laatste dag in Palestina, trok Dr. Moulaert naar Qalqilya, ten noorden van Ramallah. Dit stadje van 40.000 inwoners wordt praktisch volledig omsloten door een acht meter hoge muur die Israël er bouwt: *"Om er te geraken doen we meer dan 1,5 uur over de paar tientallen kilometer. Vier checkpoints op de heenweg, twee op de terugweg. Overal langs de wegen bloeiende Joodse kolonies... In het kliniekje van de Health Work Committees ontvangen Dr. Bassem Hashen en tandarts Hadeel Qattawi me. Die laatste kan al drie jaar de stad niet meer uit. De hoge muur is een afschuwelijk zicht. Ik probeer me mijn eigen tuin voor te stellen, 20 m diep, met op het einde een muur van 8 m hoog, met wachtposten erbovenop van waaruit je een zicht hebt op mijn keuken en mijn slaapkamer! De muur scheidt Qalqilya van de Arabische dorpen vlakbij, in Israël. Vroeger kwamen Arabieren en Joden veel naar het stadje. Nu is dat gedaan, er is geen enkel contact meer mogelijk.*

Interview met Dr. Mohammed Brighieth, klinisch psycholoog, professor aan de Al Quds Universiteit, 26 juni 2003 (Zijn privépraktijk werd vernield tijdens de Israëlische invasie van mrt-april 2002)

"Sinds drie jaar specialiseer ik mij in de effecten van het geweld op kinderen. Wie in de 'hete zones' woont lijdt er het meest onder: die kinderen kampen met depressies, angsten, bedwateren, nachtmerries, concentratieproblemen, geheugenstoornissen, angst om buiten te komen, alle vormen van psychosomatische stoornissen. Kinderen moeten zich veilig voelen, maar al drie jaar leven zij in een staat van emotioneel geweld...

Vrouwen vertonen ook heel wat gezondheidsproblemen, waaronder seksualiteitsstoornissen. Zij kunnen het sociaal onrecht niet verdragen en geraken depressief of vertonen zelfs tekenen van schizofrenie, want zij moeten voortdurend een andere houding aannemen al naargelang de situatie. Tijdens nachtelijke beschietingen moeten ze hun kinderen beschermen en troosten, terwijl ze zelf geen gelegenheid hebben om hun eigen gevoelens van ongemak te uiten. 's Morgens vraagt hun echtgenoot of het ontbijt klaar is, en kan ze opnieuw haar gevoelens niet uitdrukken. Wij voorzien relatietherapie, want de stress veroorzaakt veel echtelijke problemen...

In Gaza is de situatie nog slechter. Met mijn collega Sarrajpe kan ik niet meer op normale manier communiceren, we kunnen mekaar niet meer zien, niet meer aanraken, alleen communicatie per gsm kan nog. De wegversperringen zijn een zware vergissing...

Ik wil u mijn diepe hoop te kennen geven om als gelijken te kunnen dialogeren met de Joden en om wederzijds het negatieve imago te veranderen, want we moeten kunnen samenleven...

Wij moeten multidisciplinair kunnen samenwerken, Israël's en Palestijnen, voor de kinderen en de bevolking. We moeten het lijden stoppen en leren samenleven..."

CODIP-ACTIEF

Boycot Apartheid – boycot Israël !

"De Israëlische regeringen, zowel Likod als Labor, hebben enorme inspanningen geleverd om bedrijven naar de kolonies te lokken, maar hun inspanningen hebben gefaald" zo lezen we bij Gush Shalom (Israëlische vredesorganisatie). Bovendien ontdekte Gush Shalom dat sommige bedrijven er twee adressen op na houden: één in Israël om de invoerheffingen van Europa te vermijden en één in Bezet Gebied om vrijstelling van belasting in Israël te bekomen. Het compromis dat recent tussen de EU en Israël werd bereikt, verplicht Israël om de plaats van oorsprong van elk product op het etiket te vermelden. Deze maatregel heeft de Joodse kolonisten en hun leiders op stang gejaagd. Tientallen Israëlische bedrijven zijn reeds verhuisd van de bezette gebieden, zo blijkt uit het bericht van Gush Shalom. De boycotactie in ons land is een vreedzaam en doeltreffend middel om de druk op Israël te verhogen, zoals de boycot van Zuid-Afrika destijds er in slaagde om de Apartheid te stoppen. Het is ook een krachtig signaal van de individuele burger naar onze politici, naar banken en alle organisaties die op dit ogenblik Israël nog onvoorwaardelijk steunen. CODIP roept dan ook op dat de boycotactie zichtbaarder zou worden op de straat, aan je huis, in de winkels, in jouw organisatie, enz.

STEUN PALESTINA

Dank voor uw solidariteit !

"Steun Palestina" kan dit op rekening 000-157 66 47-09 van CODIP, graag vermelding van noodhulp, peterschap of naam project. Het minimumbedrag voor een fiscaal attest bedraagt 30 euro.

The Musical Intifadah: <http://www.docjazz.com>: Nieuwste Nr van Doc Jazz: "Nee Tegen de Muur"